

Αναίρεση που άσκησε στις 2 Μαρτίου 2011 η Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά της απόφασης που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (τρίτο τμήμα) στις 16 Δεκεμβρίου 2010 στην υπόθεση T-19/07, Systran και Systran Luxembourg κατά Επιτροπής

(Υπόθεση C-103/11 P)

(2011/C 145/18)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Διάδικοι

Ανααιρεσείουσα: Ευρωπαϊκή Επιτροπή (εκπρόσωποι: T. van Rijn, E. Montagui και J. Samnadda, επικουρούμενοι από τους A. Berenboom και M. Isgur, δικηγόρους)

Αντίδικοι κατ' αναίρεση: Systran SA και Systran Luxembourg SA

Αιτήματα της ανααιρεσείουσας

Η ανααιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να κρίνει την αίτηση αναίρεσης παραδεκτή και βάσιμη·
- να αναίρεσει την απόφαση της 16ης Δεκεμβρίου 2010 στην υπόθεση T-19/07, Systran και Systran Luxembourg κατά Επιτροπής, με την οποία έγινε μερικώς δεκτή αγωγή αποζημίωσης κατά της Επιτροπής και, κατά συνέπεια, αποφασίζοντας οριστικά επί της διαφοράς να απορρίψει την αγωγή ως απαράδεκτη και αβάσιμη·
- να καταδικάσει τις Systran SA και Systran Luxembourg SA στο σύνολο των δικαστικών εξόδων στα οποία υποβλήθηκαν τόσο οι ίδιες όσο και η Επιτροπή·
- επικουρικά, να αναίρεσει την απόφαση της 16ης Δεκεμβρίου 2010 στην υπόθεση T-19/07, Systran και Systran Luxembourg κατά Επιτροπής, και να αναπέμψει την υπόθεση ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

Λόγοι αναίρεσης και κύρια επιχειρήματα

Η Επιτροπή επικαλείται οκτώ λόγους αναίρεσης. Υποστηρίζει ότι η απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου πάσχει από σειρά πλημμελειών που δικαιολογούν την αναίρεσή της. Οι προβαλλόμενοι λόγοι άπτονται της αρμοδιότητας του Γενικού Δικαστηρίου να επιληφθεί της διαφοράς, της εκ μέρους του τηρήσεως της διαδικασίας, καθώς και της τηρήσεως των τριών προϋποθέσεων οι οποίες, κατά πάγια νομολογία, πρέπει να πληρούνται σωρευτικώς για τη στοιχειοθέτηση της εξωσυμβατικής ευθύνης της Κοινότητας της υπέρξεως πταίσματος, της υπέρξεως ζημίας και της υπέρξεως αιτιώδους συνάφειας μεταξύ του πταίσματος και της ζημίας.

Με τον πρώτο λόγο αναίρεσης, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε νομική πλάνη όσον αφορά τη μη συμβατική φύση της διαφοράς και, κατά συνέπεια, κρίνοντας ότι ήταν αρμόδιο να επιληφθεί της διαφοράς.

Με τον δεύτερο λόγο, η ανααιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο προσέβαλε τα δικαιώματα άμυνας της Επιτροπής και παρέβη τους κανόνες περί αποδείξεως.

Με τον τρίτο λόγο, η Επιτροπή επικαλείται μη ορθή εφαρμογή των κανόνων περί του δικαιώματος του δημιουργού σχετικά με τον καθορισμό του κατόχου αυτών των δικαιωμάτων.

Με τον τέταρτο λόγο αναίρεσης, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πρόδηλη νομική πλάνη όσον αφορά την εκτίμηση της υπέρξεως, αφενός, απομīmήσεως και, αφετέρου, προσβολής του δικαιώματος τεχνονογίας της Systran.

Ο πέμπτος λόγος αναίρεσης αντλείται από το ότι το Γενικό Δικαστήριο, θεωρώντας ότι το υποτιθέμενο πταίσμα της Επιτροπής συνίσταται σε κατάφωρη παραβίαση, υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως συνεπαγόμενη παραβίαση των αρχών της εξωσυμβατικής ευθύνης της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Με τον έκτο λόγο αναίρεσης, η ανααιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο, αφενός, υπέπεσε σε νομική πλάνη κατά την ερμηνεία της εξαίρεσης που προβλέπει το άρθρο 5 της οδηγίας 91/250/ΕΟΚ και, αφετέρου, παρέβη την υποχρέωση αιτιολογήσεως όσον αφορά το άρθρο 6 της ίδιας οδηγίας.

Με τον έβδομο λόγο, η Επιτροπή προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι, αφενός, προέβη σε προδήλως ανακριβείς πραγματικές διαπιστώσεις, παραμόρφωσε τα αποδεικτικά στοιχεία και υπέπεσε σε πρόδηλες πλάνες εκτιμήσεως και, αφετέρου, παρέβη την υποχρέωση αιτιολογήσεως όσον αφορά την ύπαρξη αιτιώδους συνάφειας.

Τέλος, ο όγδοος λόγος αναίρεσης αντλείται από το ότι το Γενικό Δικαστήριο, επιδικάζοντας στη Systran αποζημίωση ύψους 12 001 000 ευρώ, αφενός, προέβη σε προδήλως ανακριβείς πραγματικές διαπιστώσεις, παραμόρφωσε αποδεικτικά στοιχεία και υπέπεσε σε πρόδηλες πλάνες εκτιμήσεως και, αφετέρου, δεν τήρησε την υποχρέωση αιτιολογήσεως όσον αφορά τον υπολογισμό της ζημίας.

Προσφυγή της 2ας Μαρτίου 2011 — Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά Ιρλανδίας

(Υπόθεση C-108/11)

(2011/C 145/19)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Ευρωπαϊκή Επιτροπή (εκπρόσωποι: R. Lyal, C. Soulay)

Καθής: Ιρλανδία

Αιτήματα της προσφεύγουσα

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναγνωρίσει ότι, εφαρμόζοντας συντελεστή ΦΠΑ 4,8 % στις παραδόσεις λαγωνικών και ίππων που δεν χρησιμοποιούνται συνήθως στην παρασκευή τροφίμων, στη μίσθωση ίππων και σε ορισμένες υπηρεσίες σπερματεγχύσεως, η Ιρλανδία παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 96, 98 (σε συνδυασμό με το παράρτημα III) και 110 της οδηγίας 2006/112/EK⁽¹⁾ του Συμβουλίου, της 28ης Νοεμβρίου 2006, σχετικά με το κοινό σύστημα φόρου προστιθέμενης αξίας,

— να καταδικάσει Ιρλανδία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Κατά το άρθρο 96 της οδηγίας περί ΦΠΑ, τα κράτη μέλη εφαρμόζουν, για τις παραδόσεις αγαθών και για τις παροχές υπηρεσιών, κανονικό συντελεστή ΦΠΑ, ο οποίος δεν μπορεί να είναι κατώτερος του 15 %.

Κατά το άρθρο 98, τα κράτη μέλη μπορούν να εφαρμόζουν έναν ή δύο μειωμένους συντελεστές στις παραδόσεις αγαθών και στις παροχές υπηρεσιών των κατηγοριών που περιλαμβάνονται στο Παράρτημα III της οδηγίας. Οι επίμαχες εν προκειμένω παραδόσεις αγαθών και παροχές υπηρεσιών δεν περιλαμβάνονται στο εν λόγω παράρτημα.

Η οδηγία περί ΦΠΑ περιέχει και μεταβατικές διατάξεις, δυνάμει των οποίων τα κράτη μέλη δύνανται να συνεχίσουν να εφαρμόζουν συντελεστές κατά παρέκκλιση από τις γενικές διατάξεις της οδηγίας, εφόσον αυτοί προβλέπονται από διατάξεις της εθνικής νομοθεσίας που ίσχυαν πριν την 1η Ιανουαρίου 1991.

Κατά το άρθρο 113 της οδηγίας περί ΦΠΑ, τα κράτη μέλη τα οποία την 1η Ιανουαρίου 1991 εφαρμόζαν συντελεστές χαμηλότερους από το κατώτατο όριο του άρθρου 99 μπορούν να εφαρμόζουν κάποιον από τους μειωμένους συντελεστές του άρθρου 98 στα αγαθά και υπηρεσίες που ορίζει το άρθρο αυτό. Δεδομένου, όμως, ότι η Ιρλανδία εφαρμόζει συντελεστή χαμηλότερο από το κατώτατο όριο του άρθρου 99 της οδηγίας περί ΦΠΑ στα επίμαχα αγαθά και υπηρεσίες, η επίκληση του άρθρου 113 είναι αλυσιτελής.

Το άρθρο 110 της οδηγίας επίσης αφορά συντελεστές χαμηλότερους από το κατώτατο όριο του άρθρου 99. Πρόκειται για μεταβατική διάταξη εφαρμοστέα επί μέτρων που έχουν θεσπιστεί για σαφώς καθοριζόμενους λόγους κοινωνικού συμφέροντος (π.χ. μείωση της φορολογικής επιβάρυνσης των αγαθών και των υπηρεσιών που καλύπτουν βασικές κοινωνικές ανάγκες) και υπέρ των τελικών καταναλωτών. Η Επιτροπή προβάλλει ότι η παράδοση ίππων και λαγωνικών (που δεν χρησιμοποιούνται στην παρασκευή τροφίμων), η μίσθωση ίππων και η παροχή υπηρεσιών σπερματεγχύσεως δεν

μπορούν να θεωρηθούν απαραίτητες για την κάλυψη βασικών κοινωνικών αναγκών. Η Επιτροπή προβάλλει επίσης ότι οι ίπποι και τα λαγωνικά προορίζονται ως επί το πλείστον για αγώνες ή για εκτροφή, οπότε δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι το επίμαχο μέτρο έχει θεσπιστεί υπέρ του τελικού καταναλωτή.

⁽¹⁾ EE L 347, σ. 1

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης, την οποία υπέβαλε το Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) (Ηνωμένο Βασίλειο) στις 4 Μαρτίου 2011 — Purple Parking Ltd, Airparks Services Ltd κατά The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

(Υπόθεση C-117/11)

(2011/C 145/20)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Αιτούν δικαστήριο

Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) (Ηνωμένο Βασίλειο).

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Εκκαλούσες: Purple Parking Ltd, Airparks Services Ltd.

Εφεσίβλητοι: The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs.

Προδικαστικά ερωτήματα

1) Ποιους συγκεκριμένους παράγοντες πρέπει να λάβει υπόψη το αιτούν δικαστήριο προκειμένου να αποφανθεί αν, σε περιπτώσεις όπως αυτές της προκειμένης υποθέσεως, η δραστηριότητα του υποκειμένου στον φόρο συνιστά μία ενιαία φορολογητέα παροχή υπηρεσιών σταθμεύσεως ή συνίσταται σε δύο χωριστές παροχές, μία σχετική με τη στάθμευση οχημάτων και μία άλλη με τη μεταφορά προσώπων;

Ειδικότερα:

α) Έχει εφαρμογή εν προκειμένω το σκεπτικό των αποφάσεων του Δικαστηρίου της 25ης Φεβρουαρίου 1999, C-349/96, Card Protection Plan, και της 27ης Οκτωβρίου 2005, C-41/04, Levob; Πιο συγκεκριμένα, είναι δυνατό να θεωρηθεί ότι η επίμαχη υπηρεσία μεταφοράς είτε είναι παρεπόμενη σε σχέση με την υπηρεσία σταθμεύσεως είτε συνδέεται τόσο στενά με αυτήν ώστε συνδέονται, αντικειμενικά, μία αδιαίρετη οικονομική παροχή, της οποίας ο διαχωρισμός θα ήταν τεχνητός;